

Az URHsokk lapja.

PARTILAP

Készült a DUE XXIX. Kommunikációs és Média Szaktáborában

» Balatonfenyves, 2009. július 8.

RE-GENERÁCIÓ?

„Úgy mentünk el, hogy itt maradtunk”

Úgy mentek el, hogy itt maradtak

Tavaly a DUE nagy mérföldkőhöz érkezett: az állandónak vélt csoportvezetők egy része átadta a stafétabotot a fiatal nemzedéknek. A generációváltás sosem könnyű, a régi és új csoportvezetők is egy befejezetlen folyamatnak tekintik. De vajon mi játszódik le egy új csoportvezető fejében, mikor először ismeri meg a csoportja tagjait, vagy egy régi táborozó fejében, mikor „csak” besegít egy adott csapatnak?

» A fenyőfák árnyékában a volt csoportvezető, jelenleg táborvezető-helyettes Herczeg Zsolt helyezi magát kényelembe. Vele szemben Árgyellán Edinapedig kicsit sietve foglal helyet, hisz lassan várja első igazi csoportja. Mikor első nap megérkezett, és látta ahogy a táborlakók pakolták be a bőröndjeiket, és mentek be a szobákba, Edina elgondolkozott: egy éve ő is így pakolt. „Annak idején mindig sokat foglalkoztatott, hogy vajon melyik csoportba menjek, most pedig én vezetek egy csoportot, akire a csoport tagjai odafigyelnek, akitől tanácsot kérnek.” A CsoPont csoportvezetője szerint nehéz a feladat, mert meg kell emberelnie magát, hogy kicsit keményebb tudjon lenni. Edina úgy gondolja, összeségében szakmailag, és emberileg is kiemelkedően sokat adott neki a csoportvezetés.

Herczeg Zsolt azzal kezdi: ő nem megélte a generációváltást, mert gyakorlatilag benne volt a döntés meghozatalában. „Az volt az ellentmondásos érzés, amikor kezdtük érezni, hogy telnek az évek, egyre idősebbek leszünk, és nem éreztük azt, hogy el vagyunk fáradva vagy hogy rosszabbul csinálnánk, mint ahogy az elvárható.” Zsolt szerint a mostani helyzet új: megjelent egy olyan generáció, amelynek tagjai sokat táboroznak, de ha az egykori kiemelkedő csoporttagok nem léphetnek előre - tehát nem lehetnek csoportvezetők - akkor egy idő után elveszíti őket a DUE.

Kruzslicz Dávid több mint tizenöt éve táborozik a DUE-val, mondhatni összefolytak számára az évek. A csoportvezető tavaly csak szakmai tanácsadóként volt jelen, idén viszont ismét csoportvezetőként segíti a BeepTV munkáját. Ennek ellenére úgy gondolja, egyre nagyobb a kortávolság a lakók és közte. Dávid érzi: szerepe kezd átalakulni, de tudja, hogy van helye a táborban. „Jó, hogy van lehetőség átadni a helyet a fiatal csoportvezetőknek, így biztosan van jövője a DUE-nak”. Dávid nem fáradt, de a jövőre is gondol: bár a táborozást a végtelenségig tudná folytatni, véleménye szerint ha az embernek már van családja, eltolódnak a hangsúlyok az életben. „Még nem gondoltam bele, hogy mi lesz jövőre, és hogy jövök-e. Elképesztő lelkesedéssel fogadnak minden évben a táborban, ezek az érzések mindig megragadnak.” Dávid szerint bár az emberek változnak, a sztorik, a csoportalakulás folyamata, a bakik, a nevetséges dolgok ugyanazok, mint régen.

Ezeket a sztorikat élte meg annak idején Kiss Gábor is. Kiscé táborlakóként került közénk, majd csoportvezető lett, hosszú évek óta pedig technikusként segíti a DUE-tábor életét. A hangmester szintén úgy véli, hogy a változás a dolgok rendje, és egyáltalán nem rossz érzés, hogy át kell adni a helyet azoknak, akik felnőttek ahhoz, hogy csoportot vezessenek. „Ha a jövőben nem jönnek, nem hinném, hogy hiányoznának a táborlakóknak”. – mondja hirtelen, majd hozzáteszi: annak ellené-

re, hogy lassan „kiöregszik”, megtalálta a helyét, mint vezető technikus. A változások pozitív oldalát Kiscé is érzi: véleménye szerint így, hogy nem vezet csoportot, sokkal lazábbak a napok. „Régen jóval többet kellett dolgozni, mint most, hisz akkoriban nem voltak még tévés csoportok, ezért majdnem minden estére rádiós anyagokat kellett készíteni” – tekint a távolba a senior hangmester.

A nyugalom fontos Kecskés Istvánnak táborvezetőnek is. Kecsó utoljára tavaly vezetett csoportot, idén viszont úgy érzi, nincs annyira feszített munkatempója. A DUE elnöke szerint ez egy felősségteljes, de nyugalmas pozíció. „Ami most van, az egy átmenet. Jó, hogy ha van, aki átveszi a csoportvezetők helyét, és van olyan képzett, hogy akadálytalanul elvégezze a rá szabott feladatot” – vélekedik a változásról, majd hozzáteszi: nem kell attól félni, hogy a régiek hirtelen eltűnnek a táborból. „Nagyon fontos kiemelni a régi csoportvezetők mostani munkáját, mert a műsorértékelés és a szakmai tanácsadás igazán fontos, és látványos feladat. Nem lenne jó, ha csoportvezetők értékelnék egymás csoportjainak munkáját” – mutat rá a praktikus magyarázatra Kecsó.

Szó sincs arról ugyanakkor, hogy az idősebb generációnak elege lenne a csoportvezetésből, és máshol szeretnének nyaralni – Herczeg Zsolt szerint a változás nagy részben áldozatvállalás is. „Most irtózatossá energiával próbáljuk megtalálni a helyünket ebben a rendszerben, de próbálunk egy olyan szakmai munkát végezni, amivel több lesz a tábor”. Zsolt szerint nem mindig jó érzés, hogy nem vezethetnek csoportot, de ezt ők is vállalták, és most bizonyosodik, hogy így is tudják gazdagítani a tábor életét.

Mostanra majdnem minden csoport túlesett az első újság, déli krónika készítésén. A táborban szétnézve mindenütt csoportfoglalkozásokat látunk. Vajon Zsolt mit érez, mikor elmegy egy csoport mellett, és belegondol: idén már nem vagyok csoportvezető? Edina arcvonásai is azt

sugallják, sokat gondolkodik a helyzetén. Kettejük közül Zsolt szerint Edina van irigyelni valóbb helyzetben. „Sokszor látom, milyen jól együtt van egy csoport, milyen vidámak, mennyire isszák a csoportvezető szavait, és tudják, hogy mi mindent tanulhatnak tőlük az elkövetkező napokban. Ez nyilván hiányzik az embernek.” – sorolja Zsolt a furcsa érzések okait. Bár itt vannak velünk, segítenek, a látszatát is szeretnék elkerülni annak, hogy beavatkozzanak a csoportok életébe: „Gyakorlatilag úgy mentünk el, hogy itt maradtunk.” – összegez Zsolti.

Itt maradt felesége, H. Tóth Hajnalka is. A SünChannel csoportvezetője 1998-ban érkezett először DUE-táborba. Egyből Zsolti csoportjába került, és rögtön a jobbkezevé nőtte ki magát. Hajni azt is el tudja képzelni, hogy nem jön többet, de az is biztos, hogy elszakíthatatlan szál köti a DUE-hoz. „A generációváltás természetes dolog. A régiek lassan kiöregednek, kellenek az újak, akik életkorban közelebb állnak a lakóhoz” – véli Hajni, aki a DUE közösségét leginkább egy családdhoz hasonlítja, akikkel mindig lehet mérgelődni azon, ha elromlik a fénymásoló vagy hogy nincs internet. „Mikor beléptem ide pénteken, elfogott az érzés, hogy én most ott-hon vagyok, elöntötte a szívemet a melegség. Lassan viszont más dolgok fognak a táborozás helyébe lépni, magánéleti és szakmai dolgok” – tekint a jövőbe a csoportvezető.

Nem csak ő teszi ezt, Edina is gondolkodik azon, hogyan tovább. Bár még csak a tábor felénél járunk, nagyon jól érzi magát, csoportjával is elégedett. „Egyre inkább körvonalazódik az, hogy örökké szeretnék a DUE része lenni” – mondja mosolyogva.

Amíg Edina az örök DUE-ról beszél, Herczeg Zsolt rámutat: a régiek nem csak pihenni jöttek a táborba. „Én örülnék, ha a csoportok a régi csoportvezetőktől több tanácsot kérnének, többször érezném azt a kreativitást, hogy tudnak velünk mit kezdeni.” – véli. Zsolt kihangsúlyoz-

za: annak idején nekik is voltak csoportvezető segítők, helyettesek, szakmai vezetők. A DUE azonban véleménye szerint nagyon nagy, mindenkinek van mit keresnie benne, nem csak a csoportvezetői vonalon lehet érvényesülni.

Varga G. Gábor szintén tanácsokat oszt: idén így neki is kényelmesebb a tábor. Vaga örül, hogy nem vezet csoportot, de lehet, hogy jövőre ismét vállal egyet. Vajon előfordulhat, hogy többé nem jön a táborba? „Soha ne mondd, hogy soha, ahogy szokták mondani a bölcsek. Ha kell akkor biztosan jövök, akár csoportot vezetni is, de nem akarok senkit kitúrni” – magyaráz Vaga, majd hozzáteszi: szakmai segítőként jövőre is mindenképpen jönni szeretne. „Nagyon szeretem a DUE-t. Örökké emlékezetes lesz számomra az a műsor, amit a tavalyi csoportom készített Deák Nikolettről. Félték, hogy elkészítsék-e a műsort, mert nem akarták megbántani az interjúalanyt. Aztán a műsor elkészült, és még most is előttem van Váry Gábor, mikor könnyeivel küszködve köszöni meg a műsort a csoportomnak.” – emlékszik vissza elérezékenyülve Vagabor.

Mindegy, hogy melyik generációról beszélünk, egy dolog biztos: a váltás folyamatos. A régi csoportvezetők közül páran visszatérnének, de akadnak olyanok is, akik a tábor nélküli jövőre gondolnak. Az újak töretlen lelkesedéssel vetették bele magukat a szokatlan munkába, és bőven van igény a régiek tanácsaira is. Egy dolog viszont közös: a DUE-érzés, amit mindenki tapasztal, akinek köze van, volt, vagy lesz az egyesülethez.

**Győri Sipos Adrienn, Molnár Zsuzsanna,
Ollári Gergely**

Fotó: Deák Nikolett

H. Tóth Hajnalka

Fotó: iwiw

Kecskés István

Fotó: iwiw

Kiss Gábor

Fotó: iwiw

Varga G. Gábor

Fotó: Pétervári Petra
Neked nem hagyok!

Fiatalság, bolondság

Ha belegondolunk saját gyerekkorunkba, hány olyan dolgot tettünk akármilyen rossz érzés vagy megbánás nélkül, amit ma már nem, vagy legalábbis nem úgy csinálnánk. Hogy megnyugtassuk saját lelkiismeretünket, utánajártunk, másoknak melyek azok a történetek, amelyeket legszívesebben kitörölnének az emlékezetükből.

» Pomozi Nikolett kiskorában ahelyett, hogy anyukását játszott volna a babákkal, másban találta meg az élvezetet. „Megfogtam a babákat, és először kitekerem a nyakukat meg a kezüket, néha elkezdtem velük spárgázni, és a lábuk is kitört, majd felgyújtottam őket.” – mesélte Niki.

Fórián Tibor – ugyan már nem az óvodai éveit élte – mégsem hagyott fel a csínytevésekkel. Az 1990-es DUE-táborban kapóra jött neki egy Trabant ahhoz, hogy feldobja a tábor életét. „Gondoltuk, egyszer megvicceljük ezt az autót. Amíg elment kocsmázni a Trabant tulajdonosa, addig mi feltettük a színpadra a kocsit. A baj csak az volt, hogy egy kicsit korhadt volt a színpad, így a vége az lett, hogy Kuti Sanyi navigálásával mindenféle szekrényajtóval kellett leszedni onnan.” – nevetett a Retrosoport tagja.

Kinek ne fordulna meg a fejében egy vizsga vagy egy felmérés előtt, hogy milyen jó is lenne pontosan tudni, mit fog kérdezni a vizsgáztató. A baj csak az, hogy ez nem megoldható. Borossay Fanninak azonban mégis sikerült. Ötödikes korában ugyanis bement az iskola könyvtárába, és ellopta a természetismeret dolgozatot. A következménye egy igazgatói lett, na persze nem dicséret, hanem figyelmeztető. A legszebb a történetben ráadásul az, hogy ezek után érvényes ötös osztályzatot kapott.

Az óvodai-iskolai kosztról talán mindenki tudna mesélni egy-egy történetet. Kecskés Istvánnak is akad ilyen. „Egyszer anyukámnak panaszkodtak, hogy az óvodában nem eszem meg az ebédet. Délután elbeszélgettek velem, hogy meg kell ennem az ételt, mert sokba kerül. Ebből az lett, hogy megettem a sajátomat meg az összes többi gyerekét az asztalnál. Kicsit átestem a ló túloldalára.” – mesélte táboroztatónk.

Kecskeméti Dávidnak sikerült olyan mértékű baklövést elkövetnie, ami után az iskola igazgatója úgy döntött, megválnak tőle is, és egyben egy tanárnőtől is. Egy kiránduláson voltak, amikor tanára meg akart bizonyosodni arról, hogy Dávid nem szennyezi magát és környezetét cigarettával, így átkutatta táskája zsebeit. Igaz cigit nem talált, de mást igen. Egy szándékosan elrejtett egérfogóba nyúlt, ami négy ujját törte el.

Dávidtól a „merénylet” miatt, míg a tanárnőtől a kutakodás végett vált meg az iskola.

Bocz Marci gyerekkorában talán úgy érezte, vashiányban szenved, ugyanis a játszótéren ahelyett, hogy a mászókan felmászott volna, ő beleharapott. Amikor megkérdeztük, ő csak ennyit mondott: „Úgy döntöttem, egyszercsak beleharapok a mászókába.”

Bredák Alexandra

ez-vous aujourd'hui ?

ENNUYÉ

DÉGOUTÉ

EFFR

PRÉTENTIEUX

DÉP

24 órán át résen: Agárdi Gábor, gondnok életre szóló élményei

Rakétatámadás a tettek mezején

Tizenöt testvére és öt szakmája van. Sőt, lőtt már szét repülőt is Afganisztánban, kézi indítású rakétával. A tábor gondnoka, Agárdi Gábor már ránézésre is sokrétű és érdekes ember, ez beszélgetésünk alkalmával is bebizonyosodott.

Rakétaszünet

Fotó: Paál László

» „Amikor megszülettem, még benn volt az otthon szülés fogalma a köztudatban. Tizenöt édestestvérem van, én vagyok, aki tizedszerre boldogítottam szüleimet. Érdekes, hogy nincs ikergyermek, ráadásul mindegyikünk más évben született. Ezzel az eredménnyel dobogón vagyunk Magyarországon a legnagyobb családok között. A gyerekek körében tizenhat különböző szakma képviselteti magát a szívsebésztől kezdve a lakatoson keresztül egészen a repülőtéri irányítóig” – kezdte mesélni büszkeségeit Gábor.

Az életben rendkívül változatos munkalehetőségek várták szakmáinak (munkavédelmi technikus, asztalos, gépkocsivezető, biztonsági őr, vállalkozói ügyintéző) köszönhetően. „Itt a táborban mindenhez értenem kell, mert akármi közbejöhethet. Gondoljunk például az ágy leszakadására, amikor az asztalosi szakmámra volt szükség.”

„A tábor huszonnégy órás munkát igényel. Itt van közel száz ember, akiknek a nyugalma, biztonságára ügyelnem és figyelniem kell” – folytatta a gondnok.

Aztán következett a katonaság. Miután bevo-

nult a seregbe, és hivatásos katona lett, egy újabb óriási kihívás következett életében. A „Vaddisznó” névre keresztelt katona nem akármilyen kalandokkal találkozott, ugyanis 1983-ban a Kara-kum sivatagba vezényelték.

„Egy lánctalpas tetejéről, egy robotpilóta által irányított repülőgépet kellett leszerelni és hatástalanítani. Bizarr dolog volt, bele is gondoltunk: mi van ha ember ül azon a gépen. A fejem fölött volt a többtonnás rakéta. Ha ott véletlenül felrobbant volna, 60 kilométeren belül minden elpusztul. Vártam a gépet, beért a radarra, megnyomtam a gombot, és öt másodperc leforgása alatt 45 kilométerrel arrébb ért földet a felrobbant gép. A sivatag közepén azonnal jutalomban is részesültem, de örülök, hogy csak gyakorlat volt” – meséli az egykori főhadnagy.

Miután leszerelt, hazatért Magyarországra, és egy újabb állás várta. Dolgozott testnevelő tanárként, majd vállalkozó lett, végül pedig Keszthelyen kötött ki, ahol parkolók üzemeltetésével foglalkozott. Miközben rátérnénk a következő kérdésre, furcsa csengőhang jelzi a bejövő hívást gondnokunk telefonján. Egerszegi Krisztina olimpiai bajnok úszónő mutatkozik be a vonal túlsó végén. Ez van. Állandó a munka, nincs megállás. Gábortól megtudtuk: Krisztina az egyik munkatársa a Pécsi Ifjúsági Központban. Július 26-án ő érkezik a DUE-tábor helyszínére, és tíz napig élvezi Balatonfenyves felejthetetlen nyugalma.

Glacz Norbert,
Ollári Gergely

RÉGI CSIBÉSZEK

Így éltünk boldog napokat

Fotó: DUE Archív

» Egyszer volt, hol nem volt, élt egyszer három férfi. Lázasan nézegették a naptárt, mikor jön el a pillanat, hogy útrakeljenek egy önfeledt hétre Lakitelekre. Hosszú hónapok levélváltásai után Trabanttal indultak a megszokott helyre, hogy ismét együtt táborozzanak olyan gyerekekkel, akik szeretnek rádiózni. A főszponzortól, a konzervgyártótól kapott májkrémeket már csak a pótkerék belsejébe tudták bepakolni, hiszen az autó lekvárokkal és technikai felszerelésekkel volt tele.

Csoportokra oszlottak, játékosan tanulták meg a szakma minden csínját-bínját. A reggeli műsoron előző nap kezdtek el tanakodni. Addig törték a fejüket, míg meg nem találták a legjobb beszélgetőpartnert, a legviccesebb jeleneteket. A híreket a környező falvak eseményeiből állították össze. A hangot kazettákra mentették és többször végighallgatták. Amikor mindenkinek tetszett, a szakemberek elkezdtek megvágni az anyagot. Kezükhöz vették az ollót, és az adott helyen elvágták a szalagot. Az így keletkezett darabokat ragasztották össze, és ezt hallhatták később az adásban a táborlakók.

A reggel mindig vidáman kezdődött, hála a felnőtteknek, akik szerették megviccelni a táborlakókat. Elhitették, hogy csatornatisztítás miatt néhány órán át nem lesz víz. A rémülettől min-

denki vad rohanásba kezdett, versenyt futottak a szabad tusokért. A rovarirtás híre is hamar terjedt, így rövid időn belül mindenki összepakolt. A büfében állítólag ingyen osztogatták a csokit reggeli előtt, de később kiderült, hogy ez sem igaz. A csalódott siserehad így kénytelen volt megenni a megszokott pástétomos kenyeret.

Esténként, amikor a nebulók mély álomba merültek, a barátok gyakran nosztalgiáztak. A kezdeti idők mindenkiben mély nyomot hagytak. 1982-ben Balatonszepezden tartották az első közös vakációt. A felszerelést iskoláktól kapták köcsönbe és saját dolgaikat is gyakran kellett használniuk.

Ahogy teltek-múltak az évek, a technika is fejlődött, megjelent a számítógép, mely megkönnyítette a munkát. Jöhetett bármilyen vész, hóihar és zivatar, a barátság megmaradt. Már márciusban elkezdtek szervezni a következő találkozót, hiszen nem volt telefon és e-mail, amely gyorsabbá tette volna a küldést. Az egymás nélkül töltött hosszú hónapok miatt gyakran szomorkodtak. Úgy döntöttek, gyakrabban kellene találkozniuk. Így hát ősszel Búbánatvölgyben töltöttek el egy közös hétvégét.

Hosszú évek óta így zajlik a három barát élete, boldogságban és sok-sok vidámságban.

Bognár Adrienn

Van, ami nem változik – a kötelező előadás

RÉGI CSIBÉSZEK

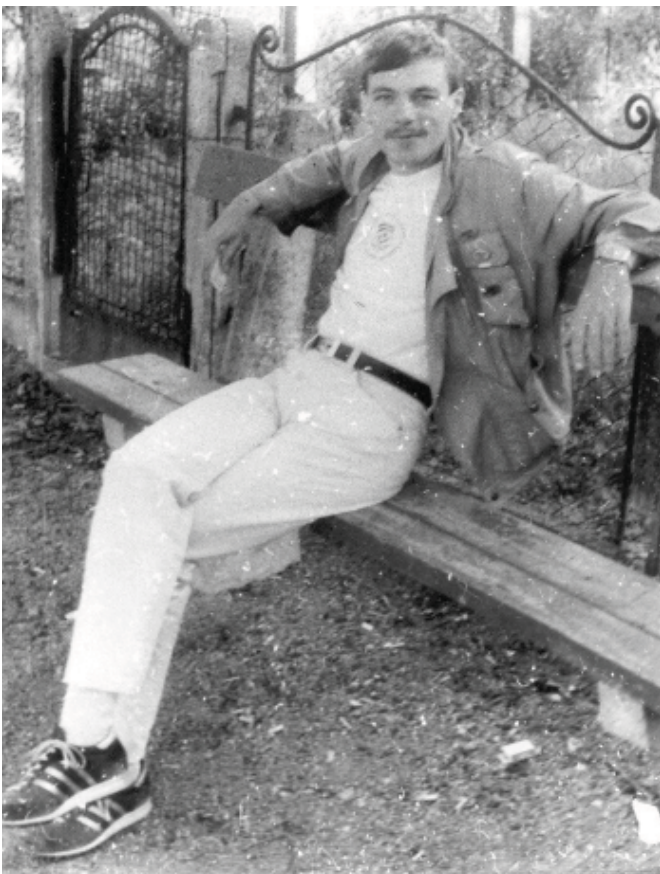
Változatlan hangmérnök – Kuti Sándor

Van, ami változik – régen analóg volt

Fotók: DUE archív

Szöveg: Kecskeméti Dávid

Van, aki (nem) változik – Balázs Géza

Sokat változott – Szayly József

Van, ami elmúlik...

Az elismert fotóriporter

Schmidt János, aki hobbifotózással kezdte, utána pedig profi fotós lett, 24 éves korában végezte el a fotóriporteri iskolát. Állítása szerint születni kell ahhoz, hogy valaki érzékkel, arányokkal és kompozíciós készséggel rendelkezzen.

Schmidt János – Hobbiból profit

Fotó: Deffert Dániel

» „Unalmasan élem az egyszerű életem szürke hétköznapiak között.”- véli Janó annak ellenére, hogy a többség úgy gondolja a fotóriporter szakma egy nyüzsgő életet, színes hétköznapiakat jelent, amely telis tele van izgalmakkal. Az egyetlen jó tulajdonságának azt tartja, hogy tisztában van a rossz tulajdonságaival.

A szakmában elért eredmények alapján sokkal több pozitívumot is kiemelhetne saját maga kapcsán, hiszen többek között eddigi pályafutása során Escher Károly-különdíjat kapott, amelyet a Magyarországon készült 2008-as legjobb hírképéért kapott meg. Az Axel Springer fotópályázatán kívül több sajtófotó-pályázatot is megnyert. Elmondása szerint utóbbiakat tartja fontosnak, mivel azt kollégái és a fotószakmabeliek ítélték meg neki. Janó számára a fotózásban a változatosság, a mindennapi kihívások jelentik a legjobb dolgokat.

Amióta fotóriporterként dolgozik, számos olyan helyen járt, ahová egy átlagember nem mehet be: ilyen volt például egy szénbánya, amely a fotózáshoz izgalmas helyszín. Az, hogy végül mit ábrázol egy elkészült fotó, nem csak a riporteren múlik. A helyszín, az ott lévő emberek és az idő függvényében egy-egy dologról sokféleképpen lehet képpel tudósítani.

Kecskeméti Dávid szerint János egy tipikus fotóriporter alkat. Dávid elismerően beszélt barátjáról: „Janó nálam egy lényegesen elismertebb fotográfus ebben az országban”.

Pintér Szabolcs
Tóth István

Schmidt János: Szabó Magda, 2007»

Ne fürgyé le, mer' mindjárt jön az ufópornó **18**

Fotó: Vizuális Kommandó
Barbie lefürdik – rosszul teszi

Kishazánkban is készültek olyan produktumok, amik teljesen kikészítették, megbotránkoztatták, esetleg megnevettették a felhasználókat. Ezeket az anyagokat két fő csoportba lehet osztani. Az egyik a vulgaritásra és az obszcén szavakra épül, míg a másik a félresikerült riportokra, műsorokra, eseményekre koncentrál. Míg az előbbit érthető okokból (vannak itt nagyon fiatalok is – a szerk.) csak érintőlegesen vizsgáljuk, addig az utóbbiba komolyabban belemerülünk.

» Óh, Te áldott internet. Nélküled unalmas lenne a mi kis primitív, szenvedéssel és gondokkal teli világunk. Neked köszönhetjük, hogy megbizonyosodhattunk annak tényéről, miszerint léteznek nálunk is sokkal idiótább emberek, akik akár hajlandóak egymás hasát simogatni UFO jelmezben. Bár a lapszerkesztőségben gyakran magunkra hagysz minket, mégis, mikor már sírva az érvágásra gondolunk, visszatérsz körünkbe. Köszönjük, hogy a Te megszületéseddel létrehozhatták a világ legnagyobb pócegödrét, a YouTube-ot. Az oldalt, melyen olyan végbélnyílásokból előtörő értékek látnak napvilágot, amik néhány – vagy nagyon sok – vidám percet hoznak életünkbe. Nem kell nemzetközi vizekre evezni ahhoz, hogy jó szlogeneket, videókat, beszélásokat találjunk a neten.

Az első igazán humoros magyar internetes mém 2000-ben készült. Ha azt mondjuk, hogy Kolompár Sándor nyilatkozatát a táborlakók nagy része ismeri, akkor hitetlenkedve néztek ránk. Pedig igazunk van (mindig), ámbár a netező fiatalok talán úgy jobban ráismer, ha a Polgár Jenőként aposztrofáljuk ezt a félresikerült videót. Mára már szállóigévé vált az „Örülünk, ha kitarást tudunk” kijelentés. Nem kellett sok idő és született még két ehhez hasonló produktum, de ezek már nem kaptak nagy nyilvánosságot.

Szalacsi Sándor barátja egy „jómunkásemler” – tudtuk meg a 2002-ben az internetre felkerült

videóból. Szalacsi lett a legelső magyar internetes celeb. Egy televíziós felvétel tette őt híressé, mely rövid időn belül bejárta az egész országot. Az enyhén ittas állapotban lévő Sándor elmagyarázta a gonosz, de kreatív riporternak, hogy az atombunker a „vízből veszi ki a zoxigént”. „Teccik érteni?” Nem? Igazából mi sem.

Kétségtelenül a „Ne fürgyé le” kifejezés a legnagyobb hazai etalon. Van aki ismeri az alapsztorit, van aki csak a jellegzetes hangsúllyal ejtett három szót mondogatja. Egy kis diszkrét segítség, hogy értsük, milyen jelentést hordoz ez a kultuszmondás. Ami szükséges az anyag elkészítéséhez: egy erotikus hirdetés, egy képzett és mindent bevállaló nő, Gyuri (aki egyébként nem is Gyuri, hanem Béla, de az is lehet, hogy János), aki nem szereti igazán a higiénikus állapotot és egy felvevőeszköz. Természetesen elengedhetetlen az a Humor Herold is, aki felrakta az internetre a hangfelvételt. Eleinte semmi különösebb dolog nem történik, egyezkednek a felek, ám egyszer csak Gyuri megmondja leendő partnerének a frankót: „Ne fürgyé le!”- innentől kezdve elszabadul a pokol, van aki hasát fogva kacag rajta, de vannak olyanok akik undorral tekintik végig, vagy kikapcsolják a felvételt.

Akit még így sem sikerült kielégítenünk, az most jól figyeljen! Történt egyszer nagyon régen, hogy március 15-én tüntetni mentek az emberek. A rendőrség ezt nem szerette volna, így egy

Dani új barátai

fedőnévvel ellátott alakzattal akarta kiemelni a hangoskodó embereket a tömegből. Egyszer csak azt hallották az ott tartózkodók, hogy egy rendőr üvölti: SÜN! Mivel eddig a magyar állampolgárok nem értették, hogy miért kiabálják ezt, csak nevettek rajta. Később kiderült, hogy a kiemelő alakzat rövid neve. A sünből egyből sztár lett. Csengőhangok készültek, videókat töltöttek fel a megosztó portálokra, az összes vezető médium beszámolt róla.

Azonban a legújabb trend a DUE Médiatáborában szabadult el. Tavaly Beke Dani megnézte a világ egyik leghülyébb, legelvetemültebb, leghajmeresztőbb videóját. Azóta legalább hetente eufórikus hangulatban tekinti meg a mozgóképet, és hörögve üvölti: ufópornó! Idén többen is látták az ominózus felvételt, mely azonban nem aratott osztatlan sikert. A halk

kuncogásokat helyenként felváltotta az elégedetlen morgás, sőt, egyesek megkérdézték azt is, hogy: „Mi annyira vicces ezen?”

Szerintünk kétségtelenül korszakalkotó lett, így az URHSokk elkezdik hypeolni, terjeszteni ezt. Most pedig ízlelgesse mindenki a legújabb szót, mely hamarosan elárasztja az internetet általunk: UFOPORNO!

Helmeczi Krisztián

Internetes mém – egy olyan kifejezést vagy fogalmat takar, ami divatszerűen terjed emberről emberre az interneten keresztül.

Hype – Agresszívan reklámozott termék, kifejezés, melyet gyorsan szeretnének beépíteni a köztudatba

Fotó: youtube

Az őrangyal

Fotó: Botár András

Non-stop őrangyal

Sziliné Gáspár Márta vigyázó szemei, segítő kezei és steril gézlapocskái éjjel-nappal a sérült táborozók rendelkezésére állnak. Egy teljes éjszakát felölelő szemvizsketés, dörzsölés, és egy sikertelen saját kezű operáció után fordultam hozzá, hogy a szememben lévő test eltávolításában legyen a segítségemre.

– Mióta vagy itt a táborban?

– A múlt szombaton „költöztünk le” Balatonfenyvesre a férjemmel és a két gyermekömmel. Eredetileg egy két hetes turnusra érkeztünk volna, azonban az otthoni munkahelyi egyeztetések miatt csak egy hetet tudunk maradni.

– Vagyis nem a helyi Ursulat hívták segítségül?

– Eredetileg nem itt lakom, hanem a pécsi Baranya Megyei Kórház Tüdőgyógyászatán dolgozom, immáron tizenhat éve. A munkám során pedig dagányos betegek ápolásával foglalkozom.

– Hogyan kerültél ide a DUE-táborba?

– A kórházban a főnököm keresett meg a hozzá érkezett felhívással, amelynek keretében lehetőséget kaptam, hogy egy hétig a tábor elsősegély-nyújtójaként vegyek részt a mindennapjaitokban.

– Milyen feladatokat kell ellátnod ebben a szerepben?

– Konkrétan az akut esetek elsődleges kezelésével foglalkozom, azaz probléma esetén a betegek hozzám kell először fordulnia. Sérüléskor én látom el elsőként a diákokat, illetve a súlyos eset megállapítása esetén pedig értesítem a mentőket. Az általános feladataim közé tartozik a kisebb sebek, horzsolások, kagylók okozta nyílt sebek, égés vagy rovarcsípés révén bekövetkezett sérülések kezelése, vagyis az elsődleges ellátás.

– Milyen eszközök állnak rendelkezésedre?

– Mindössze az alapvető ellátáshoz, például a sebek kezeléséhez szükséges fertőtlenítők és kötszerek, vagy a láz- és fájdalomcsillapítás gyógyszerei. Szükség esetén pedig a gondnokkal is együtt tudok működni, aki segít a váratlan helyzetek kezelésében.

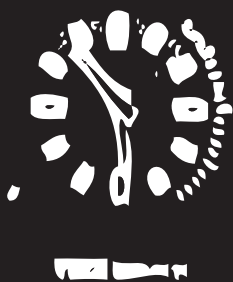
– Melyek a leggyakoribb problémák, amelyek a fiatalokkal előfordulhatnak egy táborozás során?

– A felnőtteknél és az idősebb diákoknál kevesebb sérülés fordul elő, mint a gyerekeknél. A legtöbbször leégés, rovarcsípés és esésből adódó horzsolás, kisebb vérzés miatt keresnek fel.

– Melyek voltak azok az esetek, amelyeknél a segítségedet kérték?

– A szombattal kezdődött rövid itt tartózkodásom óta szinte nem történt semmilyen baleset. Te voltál az egyetlen, akinek el kellett távolítanom a szemében lévő kis porszemet. A kollégáktól hallottam, hogy egy másik táborban azonban megsérült egy kisgyermek feje, de ez az eset sem volt komoly. Eddig több probléma volt a gyerekeimmel, akik valóban nem hagynak unatkozni. Azonban a hátralévő napokban az ebédlő mögötti kis „sikátorban” éjjel-nappal rendelkezésre állok a tábor minden lakója számára.

Sneider Zita

TÁBORHELY : TÁBORLAKÓK

Féltávhoz érve

Az első összecsapás után hátrányban a DUÉ-sok. Fordulatokban gazdag párharcnak ígérkezett a tábor nyújtotta kihívások és a tábor lakóinak (meg)mérkőzése. Az első találkozó után pedig aligha akad olyan ember, aki ezt nem hiszi így...

Legközelebb mi visszük a Pálmát!

Fotó: Paál László

Az összecsapás előtt az East együttes egykori gitáros-éneke, Takáts Tamás végezte el a kezdőrúgást, majd Kecskés István sípszavára a DUE indította útjára a labdát. Az álmoskás kezdés után, az első igazi akciót a szagos táborlakók vezették a zuhanyrózsa ellen, ám az az utolsó pillanatban jeges sokkot okozva menteni tudott.

Az ellentámadást elektromos légrfrissítővel és hajvasalókkal próbálta megakadályozni a DUE védelme, de az ellenfél kiválóan kapcsolta ki a játékból a konnektorokat, így könnyedén sakk-mattig játszották a szituációt (1-0).

A találat ellenére sem élénkült meg a találkozó. Nagyrészt a mezőnyben folyt a játék, miközben a szakvezetők próbálták hasznos tanácsokkal ellátni tanítványaikat.

Az ötletek és az utasítások megtették a szükséges hatást. A játékrész hajrájára kreatív megoldásokkal többször is helyzetbe kerültek az egyesület tagjai, a félidő utolsó percében pedig sikerült is az egyenlítés. (1-1)

A szünetben pár tehetséges fiatal által készített színes hírműsorral szórakoztatták a nézőket a Mészáros Lázár úton.

Ezalatt a játékosok megrohmozták az ellenfél étkezdéjének területét, majd asztalhoz szorítva egymást folytatták a küzdelmet egy-egy tál meleg étel mellett. Akinek ez sem volt elég, az csere helyett, engedélyt is kérhetett arra, hogy a stadion nádtető's büféjében töltsen a második félidő kezdetéig hátralévő időt.

Fordulást követően a sportmezt húzó stadiongondnoknak köszönhették csak a DUÉ-sok, hogy a leszakadó ágyak támadását követően nem szereztek meg ismét a vezetést a vendéglátók.

Nem sokkal később már nem bizonyultak ilyen

szerencsésnek a táborlakók, ugyanis pár, a zuhanyzó alól előkerült ázott fotel miatt – a partjelzőkkel folytatott konzultáció után – büntetőt ítélt a bíró, amit egy „internetkimaradással” értékesítettek is a hazaiak. (2-1)

Bő negyedórával a mérkőzés vége előtt egy hirtelen jött esőzés nehezítette tovább a pályán lévők dolgát. A megváltozott körülményekhez jobban alkalmazkodó helyiek pedig ezt kihasználva öt perccel a találkozó lefújása előtt tovább növelték előnyüket. Egy gejzírhez hasonlóan tört ki a védelemből Bélsár, majd a játékszerrel egyenesen a kapuig gyalogolt, ezzel nem kis fejfájást okozva az ekkor már teljesen kimerült DUÉ-soknak. (3-1)

Az utolsó percekben a teljesen irreálissá vált körülmények között már egyik fél sem erőltette igazán a támadást, így az eredmény már nem változott, ám a vesztesfél tagjai a lefújás után fogadkoztak: a visszavágó egész másképp alakul majd...

Tóth István

Tábori események – Táborlakók 3-1 (1-1)

Balatonfenyves, 103 néző

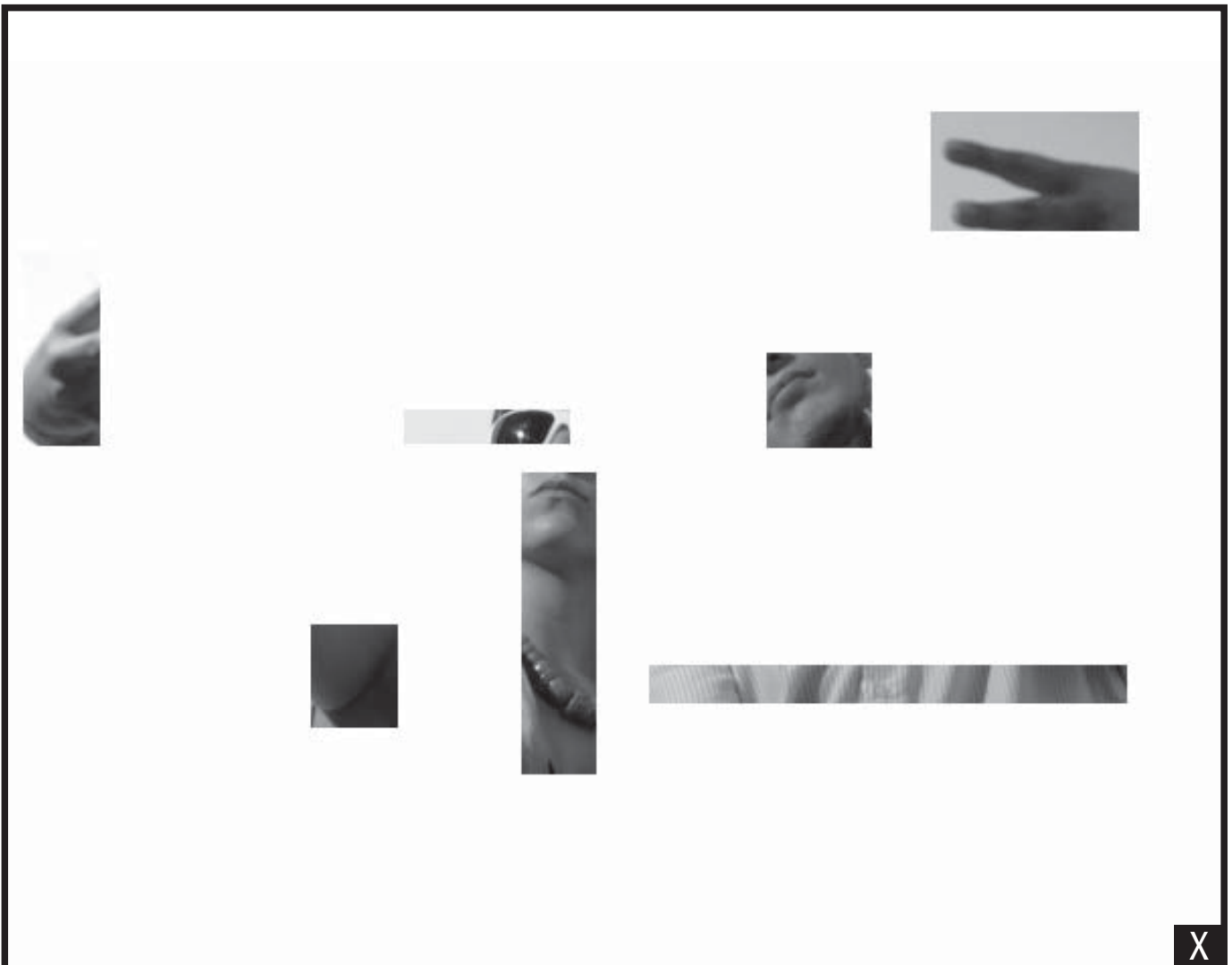
Játékvezető: Kecskés István (tartalék:

Herczeg Zsolt) **Asszisztensek:** Szayly József,

Balázs Géza **Gól:** Aszak Makrémje (45.) ill.

Kon Ektor (7.), Bünt Ető (66.), Bélsár (85.)

Sárga: - **Kiállítva:** -

Ha elindul a vonat...

A vonatmenetrend egy csoda az emberiség számára. Tudunk ajánlani mindenki számára mindenféle vonatot ahhoz, hogy hazajusson.

15:45 – a kemény májű

Vannak természetesen olyan emberek is akik szeretik az „A” és az „F” betűs italokat. Akik mindezt nehezen bírják, illetve hosszú ideig tart kitisztítani az alkoholillatot a ruhából meg az a fejből, azok még egy pár óra eltöltése után a háromnegyed négykor induló vonatot ahol nagy eséllyel találkozhat olyan sorstársakkal, akik a Balaton pász területéről érkező fesztiválok illetve baráti társaságból érkeznek, kisebb-nagyobb alkoholbefolyás alatt. Ezen a vonaton a büfékocsiban féláron árulják a szeszesitalt meg a folyóborokat illetve a söröket.

16:15 – a bulizós

Azoknak, akik nem szeretnek aludni éjszakánként annak tudom javasolni a hajnali negyed ötkor induló vonatot. Ezen a vonaton az ember gazdagabb lehet és betekintést nyerhet a nyugdíjasok és a kofák magánéletébe és némi szakmai trükköt is el lehet lesni tőlük.

9:38 – a vándor

Azon kedves ifjú újságíróknak, akik szeretnek országot látni, bátran tudom ajánlani minden további nélkül a reggel induló vonatot. Aki ezzel a vonattal megy, annak javaslom, hogy vigyen magával fényképezőgépet, mert több mint négy órán keresztül fedezheti fel a Dunántúl gyönyörű tájait és a balatonparti bikinis lányokat. Ezen felül a csomag ára magában foglalja az egy vidéki városban eltöltött néhány órát. Az ár az étkezést nem tartalmazza.

11:18 – a közösségi

Aki szereti a társaságot és a DUEsokat azok remélhetőleg a 11:18-kor induló vonattal fognak hazaindulni. Nagyon jó hangulat, jó társaság várja majd mindazokat, akik ezzel a vonattal fognak utazni.

Jó utat mindenkinek!

Összeállította: Csató Márton
Fotó: Paál László

A URHsokk csoport lapja » Készült a DUE XXIX. Kommunikációs és Média Szaktáborában » Balatonfenyves, 2009. július 8. » Főszerkesztő: Bredák Alexandra » Szerzők: Bognár Adrienn, Csató Márton, GlacZ Norbert, Győri S. Adrienn, Helmeczi Krisztián, Molnár Zsuzsanna, Ollári Gergely, Pintér Szabolcs, Sneider Zita, Tóth István » Csoportvezetők: Kis Anett, Beke Dániel » Művészeti vezető: Klebercz Kriszta » Fotográfus csapat tagjai: Borossay Fanni, Botár András, Csatai Mariann, Deák Nikolett, Deffent Dániel, Paál László, Pétervári Petra, Séllei Eszter, Soós Berta (Vizuális kommandó csoport) » Fotóasszisztens: Bacsu Dénes » Csoportvezető: Kecskeméti Dávid » Jófej: Bocz Márton » A tábor főtámogatója az Európai Unió és a Magyar Köztársaság » A tábor támogatói: Önkormányzati Minisztérium Sport Szakállamtitkárság, Amerikai Egyesült Államok Budapesti Nagykövetsége, Microsoft Magyarország, Cisco Systems, Albacomp, HP Magyarország, T-Online, Magyar Televízió, TÜV Rheinland Hungária, Rádió 7